

Polohladový a zuřivý bloudil pískem a hledal nové hnízdo. Teprve kvečeru, kdy zlatý sluneční kotouč stál už hodně nízko nad obzorem, našel mělkou jamku s několika vejci a s hromadou prázdných skořápek. Než mohl začít své ničivé dílo, skořápka jednoho z vajec pukla a ze zubatého otvoru se pomalu vynořila maličká hlavička. Odlamovala vaječnou skořápku vpředu ostrým zobanem a vzadu kostěným límcem, a když se zcela vyklubala, opřel se maličký protoceratops vši silou malými nožkami o stěny skořápky. Snažil se co nejdříve dostat celý z temného vězení vajíčka do světa slunečního jasů a tepla. Palčivá bolest však náhle projela jeho tělem a jeho měkké kostičky byly drceny ostrými okraji pevně sevřených čelistí – ve chvíli, kdy se zrodil pro svět, už umíral v hladové tlamě oviraptora.

Sotvaže dravec pozřel poslední sousto, vrhl se na další vejce, rozbil skořápku, vytáhl z něj další mládě a stejně hladově je zhltl. Po celou dobu oviraptor tiše stál, jen čelisti se mu bez ustání otvíraly a zavíraly, dokud nezničil poslední vejce a dokud se mu splasklé břicho nevzdulo jako naplněný měch.

Zapadající slunce zbarvilo obzor zlatem a červení. Zelená oáza, svítící hladina jezera i úpatí horského hřbetu se začaly ztrácet v šeru přicházející noci, v níž zmizel i dravý oviraptor. Ticho hluboké noci těžce dolehlo na celý kraj, jen mihotavé hvězdy smutně shlížely

na zničené hnízdo, kde ve zbytcích červenohnědých skořápek ležely krvavé cáry jako chmurné trosky ještě nezrozeného života.

Tisíciletí mýjela písčitou poušť se zelenou oázou a neslyšně padala do bezdných propastí vesmíru.

Po všech ten čas byl život v oáze stejný. Stále zde bloudila hejna protoceratopsů a jejich samice čas od času putovaly za okraj oázy, aby vyhrabaly v písku mělké jamky a nakladly do nich podlouhlá, červenohnědá vejce. Lehčí a rychlí oviraptorů pořád ještě plenili jejich hnízda, a bránili tak přílišnému rozmnožení těch pitvorných býložravých tvorů, stejně jako větrné a písečné bouře, které se občas přehnalý pouští a zasypany hnízda mohylami písku.

I zub dlouhých věků neustále rozhloďoval holé a smutné skály, které tu a tam vyrůstaly z moře písku, až se konečně rozpadly v hromady velikých balvanů. Ale ani tehdy se nezastavily ničivé síly. Nezadržitelně pokračovaly ve své práci a v nových tisíciletích jako ranami obrovského kladiva drtily a drobily balvany v hrubý štěrk a písek. Bouře, které se v divokých orgiích dříve vybíjely jen nad horským hřebenem, navštěvovaly nyní stále častěji i písečnou pustinu, jež sténala a naříkala pod proudy vod, dopadajících na ni z temných mračen. Občasné lijáky sice skoupě, ale přece jen sytily písčinu vodou a staly se nepřed-

stavitelným dobrodiním pro rostlinstvo, které nezadržitelně dobývalo písečné pláne pouště.

Poušť se však bránila. Za dnů, kdy byl modrý blankyt oblohy bez jediného mráčku, zahříval se písek slunečními paprsky a nesmírný žár spaloval kdejakou rostlinku, která se odvážila proniknout hlouběji do pouště. Ve dnech, kdy se krajem hnaly divoké větrné vichřice, naplnil ovzduší zvířený písek a se zlověstným svištěním zasypával křoviska až na okraji oázy, a někdy zničil i kus oázy samé. Když se vichřice přehnala, zavládlo v poušti hrobové ticho a z písečných pahorků vyčnívaly k nebesům

jen holé pahýly větví zasypaných stromů. Po čase však další lijáky rozmetaly a odplavily písečné přesypy, napojily zem vodou a rostlinstvo učinilo nový vítězný útok na pláne žlutého písku. Poušť se bránila, nelítostně a krutě, ale její výpady i obrana byly pořád slabší a slabší, až konečně nebylo pochyb o tom, že její vláda nad krajem se chýlí ke konci. Ten konec byl ale tak strašný, že ani dlouhé věky nedovedly zastřít jeho hrůzy.

Bylo to jednoho jiskřivého jitra, kdy se v čistém vzduchu prozářeném prvními

paprsky slunečního kotouče koupaly nádherné koruny ztepilých cykasů a kdy se na travinách a nízkých křovinách třpytily rosné kapičky jako nejvzácnější drahokamy. Protoceratopsi už vylézali z araukáriových houštin, cpali si břicha travinami a odcházeli na písčiny, kde se vyhřívali v sluneční výhni. Jedno z mláďat v požitku z ranní pastvy zapomnělo na vše kolem, a nepostřehlo proto ani odchod stáda. Udiveně strnulo, když vidělo, že je samo. Začalo zděšeně pobíhat a úzkostlivě hledalo ztracené druhy. Konečně je spatřilo vyhřívat se na nedalekém písčitém svahu a rychlými krůčky spěchalo k nim. Běželo travinami, prodíralo se nízkými křovisky a nevědomavě oběhlo vybělenou kostru zpola zavátou pískem, která mu zatarasila cestu. Vůbec je nenapadlo, že patří jednomu z jeho předků, jejichž nesčetné generace zde žily už dávno před ním.

Když doběhlo k místu, kde se na písčitém svahu vyhřívalo celé stádo, přitisklo své tělo na rozpálený písek, který mu tak příjemně zahříval břicho, zatímco na hřbet dopadaly jako hořící šípy sálavé paprsky ohnivého slunečního moře. Po chvíli už leželo stejně strnule a netečně jako všichni ostatní. Ze svého klidu se nedali vyrušit ani oviraptory, kteří spěchali na okraj oázy vylupovat jejich hnízda, ani čímsi neznámým, co tíživě tkvělo ve vzduchu a bylo předzvěstí smrti a zkázy.

Od rána se čistý vzduch jemňounce chvěl zažloutlým slunečním žářem.

A když žár dostoupil takové výše, že se vzduch tetelil nad svahy písčných kopců jako nad výhni obrovské pece, vynořil se pojednou za horským hřbetem černý mrak. Rostl, až dosáhl ke slunci a zvolna pohlcoval jeho jas. Náhle zavál vítr, zaskučel mezi táhlými údolíčky písčných přesypů, zvedl se do výše a ve své široce rozevřené náruči unášel spoustu zvířených písčných zrn.

Protoceratopsi se zmocnil neklid. S hrůzou v zelenavých očích ubíhali z písčitého svahu k břehům jezera, kde hledali spásu v úkrytech zelených houštin. Sotva v nich zmizeli, už se pouští hnala s divokým vytím vichřice. Zvedala do výše celé kopce písku, točila jimi v divokých vírech a kdesi v dálce je srážela k zemi.

Spoušť, jež zachvátila celý kraj, postihla i oviraptory, kteří od rána vylupovali hnízda protoceratopsů daleko za okrajem oázy. Při prvních náporech vichřice se dali na útěk, ale písčný prach je oslepoval, vítr je srážel k zemi a zasypával pískem, z něhož se jen těžko vyhrabávali. A sotva se osvobodili a znovu se rozběhli k oáze a k horskému hřbetu, vítr je zase srazil a zasypal pískem.

Písčným peklem běžel i prastarý oviraptorí samec. Zmítal se v poryvech větru, jenž vztekle vrhal na jeho tělo písek. Ten se odrazil od jeho šupinatého těla a dunivým bubnováním provázel jeho zběsilý útěk. Náhle se vítr stočil v nový vír, vyrval z pouště obrovské množství písku a v žlutavých oblacích

ho vynesl do nesmírné výše. Starého oviraptora srazil k zemi a vlácel ho rozbouřeným písčným mořem. Vzápětí se větrný vír rozplynul a víchřice na chvíli zeslábla. Oviraptor ležel bezmocně v písku. Po chvíli se zvedl a dovlekl se k nízkému křovisku, které jako zázrakem ještě nebylo zasypáno pískem. Uviděl tu pod stříškou zeleného jehličí mělkou jamku s červenohnědými podlouhlými vejci. Ve vyděšených očích mu zajiskřilo a s vypětím posledních sil spěchal k nim. Ale když stanul nad hnízdem, lupičský záblesk v očích pohasl a dravec netečně shlížel na řady vajec. Strnule nad nimi stál, tiše a nepohnutě, jako zkamenělý hlídač.

Vichřice, která jakoby vyčerpáním na chvíli ztichla, se znovu rozpoutala. No-

vé nápory větru zavyly a zaskučely pouští, písčné vlny se daly opět do pohybu a s ohlušujícím duněním a svištěním se posouvaly vpřed jako mohutné vlny rozbouřeného moře. A tehdy byl starý oviraptorí samec opět sražen vichřicí, klesl k zemi a svým zuboženým tělem zakryl hnízdo, jako by je chtěl chránit před zkázou. Avšak všudypřítomný písek ho pomalu zasypával a s ním i hnízdo a křovisko.

Větrná vichřice zuřila dlouho. Když nakonec vybila všechny své ničivé vášně, víchřice náhle utichla. Písčné kopce už se nepřelávaly, jen se ztrácely se v husté mlze prachu, který ještě dlouho vířil a kroužil ve vzduchu, než klesl k zemi.

Konečně se vzduch vyčistil a z modré oblohy zmizely poslední cáry vichrem rozervaného mraku, slunce polilo novým jasem a žářem zničený kraj. Všude tam, kde se dříve rozprostírala zelená oáza, vyčnívaly nyní mezi písečnými přesypy ošlehané a rozlámané koruny zničených cykasů a araukáriových křovisek jako trosky křížů nad hroby protoceratopsů.

Ničivé dílo pouště, vichřicí stokrát přesypané, bylo dokonáno. Jen kolem zpoila zaneseného pramene, který se usilovně prodíral nakupeným pískem, bloudilo v troskách zeleně několik poděšených protoceratopsů, posledních smutných památek života kraje, odsouzených k smrti hladem.

V hlubinách Věčnosti se však dál ztrácela staletí za staletími a s nimi i slavné

vítězství pouště. Přívaly dešťů, stále hojnější a vydatnější, zaplavovaly kraj, rozrušovaly bez ustání písečné kopce a zarovnávaly je. Písečná půda pila dychtivě osvěžující zátopy a přijímala vděčně výtrusy a semena nových rostlin, zapadlých do bahna a půdy, nanesených záplavami ze strží a roklin horského hřbetu. Rozlehlá a bezútěšná pláň se zazelenala; zprvu jen polštářky mechů, nádhernými vějíři kapradin a dlouhými listy travin, později i malebnými skupinkami nízkých křovisek. Od těch prvních krás kraje zbaveného kletby postupoval vývoj rostlinstva nezadržitelně vpřed. Poušť zvolna mizela. Když nad krajem poprvé vyšlo třetihorní slunce, vyrůstal již nad hroby protoceratopsů a oviraptorů v tajemné nádheře velký, hluboký prales, jehož šumění vyprávělo nejen o zkáze ještěřů, ale i o vítězství života nad smrtí.

JEZERO SMRTI

Ranní mlha halila jako hustý dým obrovského požáru močál, táhnoucí se do nedozírné dálky. Vše se ztrácelo v šedobílé cloně, která zaplňovala prostor mezi nebem a zemí, stříbřitě zářila, ale zůstávala stále neprůhledná. Konečně však na východě začala z hlubin vesmírného prostoru vystupovat zlatá sluneční koule a mlha pomalu řídla, klesala k zemi a smáčela ji svými studenými krůpějemi. A když pak na hladině četných kaluží zaplály rudé odlesky vycházejícího slunce, z mlhy prosycené pachem bažin vyvstala podivná, nevlídná nádhera kraje.

Pustá krajina, posetá drobnými loužemi, nad nimiž v milostných rejích tančily tisícíhlavé roje komárů a v nichž nespočetné žáby skřehotaly své monotónní písně. Občasné lijáky a přívaly zkalených vod vytvářely v prohlubeninách vždy nové a nové kaluže, které byly už předem odsouzené k zániku bujně rostoucím močálovým rostlinstvem. Tomuhle zlému místu se každé zvíře raději vyhnulo. Vstoupit sem znamenalo okamžitě se probořit do černého bahna a zmizet v něm navždy.

Jitřní chlad probudil z noční dřímoty velkého krkavce. Jako ztělesněné černé svědomí zlověstného močálu tiše seděl na větvi starého, napůl uschlého stromu.

Potom roztáhl křídla, několikrát jimi zamával, drsně zakrákoral a odlétl kamsi na okraj močálu.

Rozprostíralo se tam veliké jezero. Jeho široké a klikaté břehy byly porostlé sítinami, ostřicemi a rákosím. Za touto zelenou hradbou leželo mnoho úzkých lagun a malých kruhovitých tůňek černého asfaltu, jehož lepkavá hmota krytá trávou a křovisky se rozlévala i kolem břehů. Vysoké staré stromy, které zde řídce trčely jako přední strážé nedaleké travnaté stepi, byly odedávna vyhledávaným místem krkavců a kondorů, pro něž bylo snadné získat kořist lapenou v asfaltových tůňkách.

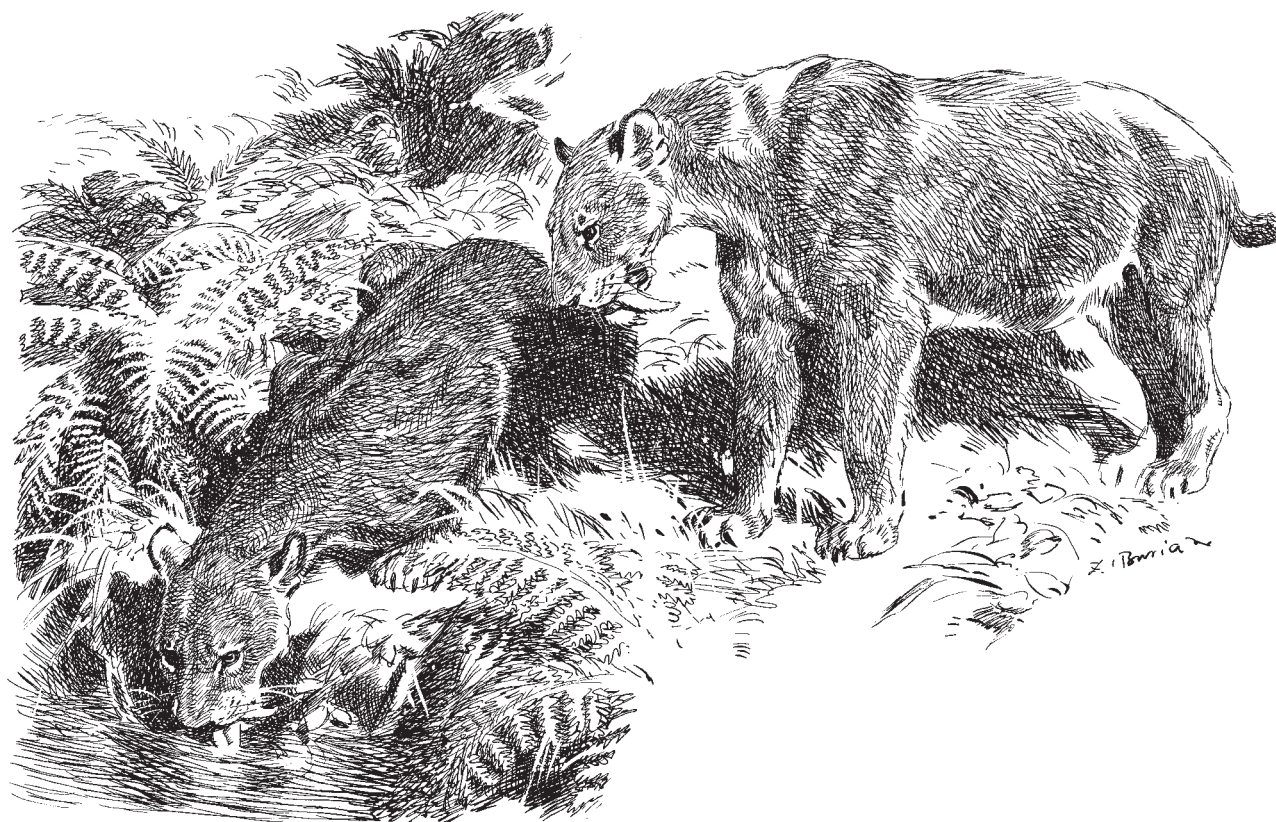
Číhalo zde už několik kondorů, když sem přiletěl krkavec, který nocoval uprostřed močálu. Zamířil k pahýlu uschlé větve, tiše usedl a pak jako by zkameněl. Bystrým zrakem však pátral po okolí, ale kromě několika sluncem vybělených rozpadlých koster neviděl nic.

Jakmile však slunce vystoupilo výš a pozlatilo teplým jasem křoviny, břehy jezera náhle ožily. Veliké, kovově se třpytící mouchy poletovaly z květu na květ a hodovaly na sladkém nektaru s pilnými včelami a velikými vosami. Z vysokých stébel trav se ozývaly vrzavé popěvky sarančat a kobylek, přehlušované zpěvem velikých cikád. Vzdu-

chem se třepotali bílí motýli a jako smaragdové střely se míhaly veliké, kovově lesklé vážky. Ze spleti rákosí se ozývaly hlasy vodního ptactva; hejna kachen, slípek a roháčů vyplula na jezero, aby se vykoukala v prvních vlnách ranního slunce.

Neutěšený kraj ztratil v záři probouzejícího se dne svou chmurnost a zrádnost. Ale černý krkavec sedící na uschlém pahýlu starého stromu nevěstil nic dobrého...

Kdesi daleko v travnaté stepi se vypínalo rozervané skalisko. Vytékal zpod něj pramen čisté vody, která se hromadila v malé tůňce, vroubené zelenými vějíři kapradin. Na druhé straně skalis-

ka se černala sluj, mělká a suchá. Rovínku před jejím vchodem, zpola zakrytým křovisky, zarůstala nízká tráva. Tam si několik králíků vyhrabalo doupata a trávilo zde i s mladými šťastný život. Nebyli ničím rušeni, protože jeleni, kteří se sem i s jinou zvěří chodili napájet, si jich nevšímali a nechávali je na pokoji. Jen když krajem procházeli krvelační vlci, museli se mít na pozoru. A také se měli, neboť dobře věděli, že za neopatrnost se platí životem.

Bezstarostný život králíků však jednoho dne rázem skončil. Bylo kvečeru, když se před skaliskem u tůňky zastavil párek velikých šelem. Mohutný samec s nápadně vyvinutou hrudí, silnými předními nohama a krátkým ocasem nepohnutě stál a pozoroval o něco slab-

ší, ale ladnější samici, která vodou z tůňky tišila žízeň. Z tlamy jim oběma čněly ohromné špičáky v podobě dlouhé, šavlovitě zahnuté tesáky, zploštělé a na okrajích jemně vroubkované. Tesáky byly nejmohutnějším a nejdokonalejším vražedným nástrojem, jakým kdy příroda vyzbrojila šelmu. Trvalo však mnoho tisíc let, než dosáhly takové dokonalosti. U jejich třetihorních předků byly tyto zuby jen nepatrně prodloužené a silné, v dalších generacích rostly a mohutněly, až konečně čtvrtohorní šelmy – smilodoni – měly onen příšerný zabiják vyvinutý v té nejdokonalejší podobě.

Několika tichými kroky sestoupil samec k tůňce a začal také hltavě chlemtat křišťálovou vodu. Pak ladně přeskočil potůček a za ním jeho družka. Do vlhké půdy se hluboce vtiskly jejich tlapy, ozbrojené ostrými a srpovitě zahnutými drápy. Kolem skaliska šli tiše a velmi opatrně našlapovali.

Náhle se samice zastavila a zvědavě se zadívala na tmavý otvor skalní sluje. Pak se několika hbitými skoky octla u ní a opatrně si ji prohlížela.

Samec ji tiše, ale bedlivě pozoroval. Pojednou zaslechl, jak ho jemným, mňoukavým hlasem vábí k sobě. Když k ní přicházel, vběhla do sluje a znovu se vábně ozvala. Samec stál chvíli nerozhodně, ale pak i jeho pohltila temnota jeskyně.

A zatím venku padalo k zemi večerní ticho a na stmívající se obloze zaplály

první hvězdy. Všude byl klid – jen v hlubokých norách se k sobě úzkostlivě krčili králíci v nejasné předtuše čehosi zlého.

Stříbrná měsíční záře se rozlila po kraji a teplý vánek čechral koruny stromů. Z nedaleké houštiny vystoupil jelen. Opatrně větril a napjatě poslouchal. Pak se pomalými kroky vydal k tůňce pod skaliskem.

Smilodoni ve sluji zneklidněli. Zvedli hlavu, natáhli krk a dlouhými vdechy sáli proud teplého vzduchu, který přinášel pach jelena. Pach tím ostřejší a dráždivější, čím víc se jelen blížil k tůňce. Krvežíznivý samec opustil plíživými kroky sluj a krytý stínem křovin přitiskl se k zemi a číhal. Za ním se tiše plížila samice.

Jelen se na chvíli zastavil, rozhlédl se a znovu zavětril. Ale větril po větru, a tak ho jeho černý široký čenich nemohl varovat před nebezpečím.

Pak sestoupil k tůňce a vkročil do vody. Sehnul se a v lesknoucí se hladině se zrcadlila jeho krásná hlava, zdobená bohatě větvenými parohy. Dlouhými doušky pil chladnou, křišťálovou vodu...

Náhle se měsíční nocí rozlehl strašlivý řev. Jelen sebou škubl, zvedl hlavu a očima utkvěl na šelmě, která se tyčila u nedalekého balvanu. V tu chvíli jelen jako by zkameněl.

A smilodon skočil.

Šavlovité tesáky se zaryly do šíje zvířete jako dvě ostré dýky a obrovská váha útočící šelmy ho rázem strhla k ze-

mi. Drápy zaťaté hluboko do těla drásaly kůži a svalstvo až na kost. A tu smilodon mohutným trhnutím hlavy vyrval šavlovité tesáky z jelenovy šíje a znovu je do ní zaryl. Několik posledních záchvěvů smrtelné křeče projelo mohutným tělem. Z ran vytékala proudem teplá krev, kterou smilodon vášnivě hltal.

Několika ladnými skoky dostihla bojště i samice. Jediným mohutným rozmachem tesáků roztrhla jelenovi břicho a začala si pochutnávat na vyhřezlých vnitřnostech.

Hody trvaly dlouho. Když konečně skončily, zbyly u tůňky krvavé cáry kůže a hromada kostí. A zatímco se obě šelmy s plnými břichy a zchládlou vášní odplížily do skalní sluje, rvali se o zbytek jejich hostiny bázkiví kojoti, jejichž vytí se neslo daleko do měsíční noci...

Smilodoni se usadili ve sluji natrvalo. Hlavně samice ji už nechtěla opustit a začala nový domov upravovat po svém. Bezpečný úkryt, blízkost vody a hojnost zvěře kolem, to vše bylo zárukou, že smilodoni tu budou moci dobře vychovávat rodinu. A netrvalo dlouho, když se po travnaté rovině před slují začali nemotorně batolit dva jejich potomci.

Přítomnost smilodonů však vypudila králíky. Ačkoli jim ohromné šelmy nebyly zrovna nebezpečné, neboť králíci pro ně byli příliš malou kořistí, jejich

bezstarostný život skončil. Většina nor teď byla opuštěna a jejich vchody zarůstaly trávou.

Králíci si našli nový domov u břehů jezera. Vyhrabali si bezpečné nory mezi kořeny stromů a znovu zde žili bezstarostně, protože smilodoni na tahle místa vůbec nechodili.

Toho dne, kdy černý krkavec přiletěl z močálu až sem, králíci vesele pobíhali ve vysoké trávě a panáčkovali. Náhle jeden z nich bolestivě zaskučel. Ostatní okamžitě ustali ve hře a zděšenými očima pohlíželi na statného vlka, který silnými zuby drtil tělo jejich druhá. Jako střely se rozprchli na všechny strany.

Dva z nich směřovali přímo k jezeru. Běželi, běželi – ale pojednou uvázli. Ať se namáhali sebevíc, nemohli z místa. V hrozném úzkosti napínali tělo k prasknutí, ale zadní běhy se ani nepohnuly. Králíci se bořili do měkké a lepkavé hmoty asfaltové tůňky, a čím víc se pokoušeli osvobodit, tím víc do ní zapadali a temná tůňka je svírala ve svém smrtelném objetí.

Ustrašený jekot králíků lapených asfaltovou hmotou upoutal pozornost hladového vlka. Když uviděl, že nedaleko před ním sebou bezmocně tlučou dva králíci, rychle pustil ze zkrvavené tlamy ulovené zvíře a dlouhými skoky spěchal k nim. Touha po nové kořisti v něm přehlušila starou rodovou zkušenost, děděnou z pokolení na pokolení, zkušenost, že snadno dosažitelná kořist

bývá nebezpečná a že je nutné být opatrný.

Byl to mladý, ještě nezkušený vlk, kterého hnál hlad. Mohutným skokem se vrhl na prvního králíka. Jak doskočil, zapadl nohama hluboko do lepkavého asfaltu. Marně se pak snažil vytáhnout odtud tlapy.

Zmocnila se ho zuřivost.

Bil tělem na všechny strany a v nesmyslné zuřivosti rval tělo králíka. Ale všechna síla i zuřivost mu byly k ničemu. Po několika hodinách ochabl a s netečnou odevzdaností očekával naplnění svého neblahého osudu.

Náhle se z blízkého stromu snesl k nehybně ležícímu vlku obrovitý kondor. Než však mohl na vlka usednout, šelma s vypětím posledních sil zvedla hlavu a rozšklebenou tlamou po dravci vztekale sekla. Kondor se nedal odradit a ve velikých kruzích létal kolem umírajícího vlka. Pak znovu zaútočil a ostrým zobákem ho několikrát klovl do hlavy.

Vlk se nepohnul.

Usedl tedy na něho a ostrým, hákovitým zobanem rval kusy jeho masa. Zatímco hodoval, slétli se krkavci na těla králíků a s hašteřením se pustili do hostiny.

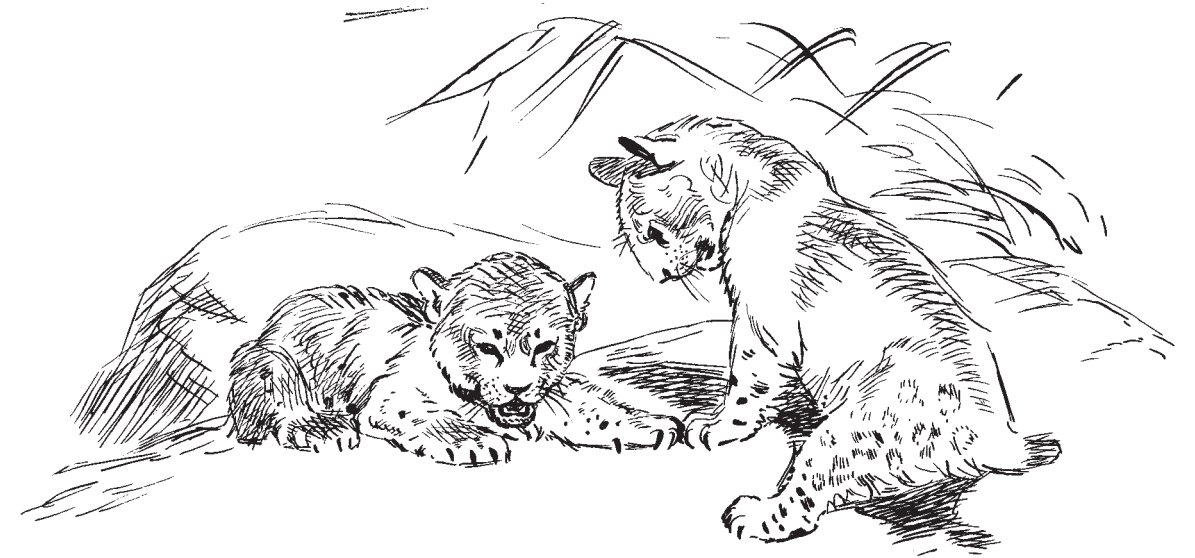
Mnohokrát vyšlo a zapadlo slunce nad jezerem a močálem. Kondoři a krkavci sem stále přilétali a trpělivě čekali na další oběť. Jednou to byl malý krá-

lík, podruhé vlk, jindy hejno divokých kachen nebo hus, které se omylem snesly na asfaltové tůňky pokryté tenkou vrstvou špinavě hnědé vody.

Všude kolem ležela spousta koster a kostí, z nichž ty starší již svítily bělostí jako výstražné znamení všemu živému. Těla oněch obětí, která zapadla přímo do tůňek, se pomalu nořila do měkké, lepkavé hmoty, až nakonec zmizela úplně. A z bezedného asfaltového hrobu pak vystupovalo tisíce bublin praskajících na hladině špinavých vod.

Mláďata smilodonů rychle rostla. Už se nebatolila nemotorně u vchodu do jeskyně, nýbrž vesele dováděla v okolí a staří je začali cvičit ve vražedném umění. Byla to především samice, která je trpělivě učila neslyšně se plížit travinami, nepohnutě ležet a bystře věřit a pak velikým skokem zaútočit na vyhlédnutou kořist. První školu v přepádávání a lovení si odbyla mláďata na králících, jichž několik ještě žilo bojácným a vyděšeným životem na druhé straně skaliska. Ve chvíli, kdy se oběma mláďatům podařilo s přispěním samice ulovit králíka, probudila se v nich vražedná vášnivost celého jejich rodu a pak i své nemilejší hry zaměnila za lov králíků.

Mezitím však starým smilodonům nastaly starosti s obstaráváním potravy. Zvěř, která ještě nedávno žila kolem skaliska v četných stádech a která se sem chodila zdaleka napájet, znenáhla

opouštěla kraj, který se stal královstvím šelem. Stáda antilop, malých velbloudů, bizonů i koní odešla jinam a s nimi i stádo jelenů. Samec musel vycházet na lov stále dál a dál a stále hůř se mu lovalo.

Jednoho dne se smilodon obrátil k jezeru, jemuž se až dosud vyhýbal. Když k němu přicházel, v dálce před sebou uviděl několik pasoucích se koní. Velikým obloukem je obešel a pak se k nim tiše a opatrně plížil.

Byl už velmi blízko, když neopatrně stoupl na suchou větvičku. Slabé zaprasknutí stačilo, aby nejbližší hřebec zvedl hlavu, uviděl strašlivého smilodona a dal se na zběsilý úprk. Za ním se hned hnali všichni ostatní.

Jeden mladý hřebec, ochromený hrůzou ze zuřivé šelmy, která ho už doháněla, zamířil ve smrtelné úzkosti k jezeru. Běžel travinami a mezi nízkými křovisky. Náhle jako bleskem zasažen upadl a začal sebou bezmocně zmítat. Zrádná, lepkavá hmota asfaltové tůňky,

skrytá mezi trsy travin, zbavila ho pohybu a připoutala k zemi. Pronásledující smilodon se zarazil a překvapeně zíral na zmítajícího se a úzkostlivě řičícího koníka. Opatrně se začal plížit vpřed a hledal nepřítele, který se odvážil přepadnout jeho kořist. Byl připraven k boji, třeba na život a na smrt, jen si nenechat vyrvat kořist, na kterou měl právo jen on. Ale ať sebevíc napínal zrak i čich, nikde nikoho neviděl.

Smilodon se opatrně připlížil ke koni. Náhle ucítil, jak těžce zvedá nohy a boří se do čehosi měkkého a lepkavého. Jeho mysl však byla příliš vybičovaná vražednou touhou a blízkostí bezmocné kořisti. Stačil jediný krok a jedna z jeho předních tlap se hluboko zabořila do špinavé hmoty, která ji zcela obalila. Smilodon se ulekl a prudkým trhnutím tlapy uvolnil. Jakmile však na ni našlápl, lepkavý asfalt, jenž na tlapě uvázl, ho znovu připoutal k zemi. Smilodona se zmocnila zuřivost. Divoce bil tlapou do trsů trav a křovin, jen aby se

zbavil malého, ale nepříjemného a potutelného nepřítele, který mu bránil ve volném, rychlém pohybu. Když konečně setřel lepkavou hmotu, chycený kůň ho znovu vábil. Zamířil k němu z jiné strany, pak opět z jiné, ale vždy se vrátil, neboť lepkavý asfalt byl všude kolem a chránil svou oběť, která zatím vysílením už jen nehybně ležela a pomalu zapadala do bezedného hrobu.

Smilodon poznal, že tohle místo je nebezpečné a že získání kořisti by mohl zaplatit vlastním životem. Ještě jednou vrhl zlostný pohled na potměšilé místo a na koně a pak se obrátil a zmizel ve stepi, nad níž vysoko v oblacích kroužil orel.

Když se smilodon ztratil v stepi, z vysokého dubu slétli dva kondoři a zamířili k uhynulému koni. Usedli na jeho hřbet, ale než se do něj mohli zarýt ostrými, hákovitě zahnutými zobáky, ke koni jako střela přilétl orel. Kondoři

roztáhli křídla a hrozivě rozevřeli zobáky. Hladový orel se však nedal zastrašit a prudce zaútočil na jednoho z kondorů. Plnou silou na něho nalétl, zaťal mu drápy do těla a ostrým zobanem mu prorazil lebku. Kondor zakolísal a spadl z hřbetu koně do tůňky. Jak padal, strhl s sebou i orla, který měl srpovité drápy zatnuté hluboko do jeho těla.

Orel divoce mávl křídly. Špinavá voda vysoko vystříkla a lepkavý asfalt okamžitě mohutná křídla zalil. A tak živý vítěz ležel vedle mrtvého poraženého – vítěz, kterého čekalo pozvolné umírání.

A zatímco orel umíral, druhý kondor hodoval na mršině koně, hladově hltal kusy masa a jen nerad se dělil o kořist s ostatními druhy, kteří se sem začali slétat.

Mláďata smilodonů téměř dospěla. Už dávno nelovila drobné králíky, ale

chodila lovit s rodiči daleko do stepi. Při společném lovu se naučila od starých i všem lstem, které vyžaduje zdárný lov.

A čím více mláďata rostla, tím se stávala samostatnější. Jednoho dne se mladý samec do skalní sluje už nevrátil. Odloučil se od rodiny a hnal se za několika malými gazelami. Staří se zbylým mládětem pozorovali chvíli jeho rychlý běh, o němž věděli, že je zbytečný a pouze vyčerpá síly, aniž by byl korunován úspěchem, protože rychlé gazely je nutné přepadat, a nikoli štvát. Nechali ho však běžet s větrem o závod, jako by věděli, že i jeho vlastní zkušenost přispěje k jeho moudrosti. Pak se plížili stepí opatrně dál a čekali, že se mladý samec zas vrátí a bude lovit s nimi. Ale nedočkali se.

Mladý smilodon brzy poznal nesmyslnost takového štvání. Vzdálenost mezi ním a prchajícími gazelami se neustále zvětšovala. Už se chtěl vrátit, když za jedním velkým křoviskem náhle uviděl několik ohromných mylodonů, jak ožirají listy vysokých keřů. Smilodon se zastavil a divoce zařval. Jeho řev k smrti vyděsil bezmocná zvířata a přimrazil je k zemi. Smilodon se vrhl na jednoho z nich, srazil ho k zemi a dlouhými tesáky ho začal ubíjet. Smrtelný chrapot umírajícího mylodona probudil jeho druhy ze strnulé netečnosti hrůzy a děsu. Jakmile smilodon uviděl, že ostatní prchají, pustil svou oběť a vrhl se na další zvíře. I to srazil k zemi a rval je doširoka rozevřenou tlamou. Vytryskl proud krve a vytvářel na zemi rudou kaluž.

